

ΤΟ δὲ ἄπειρον, ἢ τὸ ἀδύνατον διελεῖν τῶν μὴ πεφυκέναι διέναι, καὶ δὲ αὐτὸ ἢ φανὴ ἀόρατος ἢ τὸ διέξοδον ἔχον ἀτελεύτητον, ἢ ὁ μῶλις, ἢ ὁ πεφυκὸς ἔχειν, μὴ ἔχον διέξοδον ἢ πῶρος ἔπι προσδοσῆ ἢ ἀφαιρέσῃ, ἢ ἀμφοτέρωθεν ὑπὸ δὴ αὐτῶ τῶν, ἀόρητον ὅ οὐχ οἶόν τ' ἔῃ). εἰ γὰρ μήτε μέγας ὄσι μήτε πλῆθος, οὐσία δὲ ἄνω τὸ ἄπειρον, καὶ μὴ συμβεβηκὸς, ἀδιάρτητον ἔσται. τὸ γὰρ διαμετῶν, ἢ μέγας, ἢ πλῆθος. εἰ δὲ ἀδιάρτητον, ἐκ ἄπειρον, εἰ μὴ καὶ δὲ αὐτὸ ἢ φανὴ ἀόρατος, ἀλλ' οὐχ οὕτω λέγουσιν, οὐδ' ἡμεῖς ζητήσομεν, ἀλλ' ὡς ἀδιέξοδον. ἔπι πῶς ἐνδέχεται καὶ αὐτὸ ἔῃ) ἄπειρον, εἰ μὴ εἴη ἀρχὴ μὸς καὶ μέγας, ὡς πᾶσι τὸ ἄπειρον; ἔπι εἰ ἢ συμβεβηκὸς, ἐκ αὐτοῦ εἴη στοιχεῖον ἢ ὄντων ἢ ἄπειρον, ὡς περ οὐδὲ τὸ ἀόρατον τῆς διαλέκτου, καὶ περ ἢ φανὴ ἀόρατος. καὶ ὅτι ἐκ ἔστιν ἐνεργεῖα ἔῃ) τὸ ἄπειρον, δῆλον. ἔσται γὰρ ὅποιω ἑαυτῆ ἄπειρον μέγας τὸ λαμβάνομερον τῶ γὰρ ἀπείρο ἔῃ) καὶ ἄπειρον, τὸ αὐτὸ εἶπερ οὐσία, τὸ ἄπειρον, καὶ μὴ καὶ ἕνα μέρους. ὡς ἢ ἀδιάρτητον, ἢ εἰς ἄπειρα διαμετῶν, ἢ μερῶν. πολλὰ δὲ ἔῃ) τὸ αὐτὸ, ἀδύνατον ἄπειρα, ὡς περ γὰρ μέγας ἀπὸ ἀέρος, ὅπως ἄπειρον ἀπείρου, εἰ ἔστιν οὐσία καὶ ἀρχὴ, ἀμέγας ἀπὸ καὶ ἀδιάρτητον. ἀλλὰ ἀδύνατον, τὸ ἐντελεχεῖα ὄν, ἄπειρον. ποσὸν γὰρ ἔῃ) ἀτάγκη καὶ συμβεβηκὸς ἀπὸ ὑπαρχῆς ἀλλ' οὕτως εἰρηται ὅτι ἐκ ἐνδέχεται ἔῃ) ἀρχὴ, ἀλλ' ἐκείνο ὅ συμβεβηκὸς τὸν ἀειδμον, ἢ τὸ ἀπρον. αὐτῶ μὲρ οὐ ἢ ζήτησις καὶ δόλου. ὅτι δὲ ἐν τοῖς ἀόρητοις ἐκ ἔστιν, ἐνδέξῃ δὲ δῆλον. εἰ γὰρ σώματος λόγος, τὸ ὅτι περ δὲ ἀερωμερῶν, ἐκ εἴη αὐτὸ ἄπειρον σῶμα, ἔῃ) ἀόρητον, ἔτε νοητὸν, ὅτι ἀειδμὸς ὡς κεραισὺν καὶ ἄπειρος. ἀειδμῶν τῶ γὰρ ὁ ἀειδμὸς, ἢ τὸ ἔχον ἀειδμῶν. φυσικῶς δὲ ἐκ τῶ δὲ δῆλον. οὕτε γὰρ σώμα τὸν ὅτι ἔῃ), ἔῃ) ἀπλοῦ. σώμα τὸν ὑπὸ γὰρ ἐκ ἔστι σῶμα, ἔπι εἰ περ ἔσται τῶ πλῆθος τὰ στοιχεῖα. δεῖ γὰρ ἕσσαι ταῦντά, καὶ μὴ ἔῃ) ἐν αὐτῶ ἄπειρον. εἰ γὰρ ὁ ποσῶν λείπεται ἢ διατῆρ σῶματος φθωσας, φθαρῆσαι ἕνα τῶ ἀπείρου τὸ πεπερασμένον. ἔκασον δὲ ἄπειρον ἔῃ) ἀδύνατον.

B

C

D

E

F

Infinium verò est, aut quod impossibile est pertransire, eo quod non sit aptum permeari: quemadmodum vox inuisibilis: aut quod transitum habet inconstummabilem, aut quod vix, aut quod natura aptum est habere, nequaquam tamen transitum, aut finem habet. Item, secundum appositionem, aut ablationem, aut ambo. Separatum sanè ipsum quicquam esse impossibile est. Nam si nec magnitudo, nec multitudo est, sed infinitum substantia eius est, & non accidens, indiuisibile erit. Siquidem diuisibile, ac magnitudo, aut multitudo est. Quod si est indiuisibile, non est infinitum, nisi quemadmodum vox inuisibilis est. Verùm nec sic aiunt, nec nos sic querimus, sed tanquam impermeabile. Præterea, quònam modo continget esse per se ipsum infinitum, si nec numerus, nec magnitudo sit, quorum infinitum passio est? Præterea, si secundum accidens, non esset sanè verum elementum prout infinitum passio est, si cui nec inuisibilis locutionis, tamen si vox inuisibilis est. Quòd autem infinitum non potest esse actus, patet: erit nanque quæque pars eius infinita, quæ accipitur. Nam infinito esse, atque infinitum, idem: siquidem infinitum substantia, & non de subiecto sit. Aut igitur indiuisibile, aut per infinita diuisibile, si partibile est. Verùm multa infinita, idem esse impossibile est. Quemadmodum enim aëris aëc pars, ita & infinitum infiniti, si substantia, & principium sit. Impartibile igitur, & indiuisibile est. Verùm hoc impossibile, actu esse ens in finitum. Necessarium enim quantum esse: secundum accidens igitur existit. At hoc modo dictum est, non posse principium esse, verùm id potius, cui accidit, numerum, vel par esse. Sed hæc fortasse inquisitio vniuersalis est. Quòd vero in sensibilibus non est, hinc constat: nam si est corporis ratio hoc, esse superficie definitum, non sanè fuerit, infinitum corpus, nec intelligibile, nec sensibile. Caterùm nec numerus ita est, tanquam separatus, atque infinitus: quippe cum numerus, aut quod habeat numerum, numerabile sit. Quod si physicè potius contemplerur, ex his patet: neque enim compositum, neque simplex poterit esse. Compositum nanque non erit corpus si finita quidem sunt multitudine elementa. Oportet nanque contraria æquari, nec si quantumuis inferior sit alterius corporis virtus, corrumpetur finitum a infinito: nec possibile est vnumquodque esse infinitum,

esse vnum corpus infinitum. Nam & si quantumuis inferior sit alterius corporis virtus, corrumpetur finitum a infinito: nec possibile est vnumquodque esse infinitum,